

ЛЕГЕНДИ ПРО УРОЧИЩЕ ОБРАЗ
(до історії с. Великий Бобрик Краснопільського р-ну, Сумської обл.)

На пагорбах поблизу річки Бобрик розкинулось мальовниче село Великий Бобрик. Нині воно входить до складу Краснопільського району Сумської області. У наш час до Великобобрицької сільради входять п'ять населених пунктів: Великий Бобрик, Малий Бобрик, Юсупівка, хутір Івахнівка, село Кам'яне [1]. На території сучасного Бобрика у 1660 році сотник Сумського полку Григорій Вдовиченко заснував хутір-садибу, який назвали на ім'я річки Бобрик. За ратні подвиги у битвах з татарами сумський сотник Вдовиченко був щедро нагороджений. 30 травня 1676 року за наказом царя Федора Олексійовича воєвода Чубарев дав відписку сотнику Григорію Вдовиченку на порожню землю в Сумському повіті до його хутора-садиби у верхів'ї річки Бобрик по обидві сторони. У відписці поданий детальний опис цих обширних земель: *«Від річки Бобрик через поля прямо по гранях (по горизонту) до Сагайдачного шляху, Сагайдачним шляхом, ідучи до Краснопілля, ліва сторона по стару Сумську дорогу, а від Сумської дороги по вершині Глибної, а від Глибної прямо по гранях до річки Бобрик. І йому, Григорію, тою землею з усіма угіддями за Указом Великого господаря і за цією випискою володіти, ниву орати, сіно косити, ліс хороменний та дров'яний рубати, в тих своїх межах і урочищах. До цієї відписки воєвода Афанасій Олексійович Чубарев руку і печать свою приклав»*. Таким чином, 1676 рік вважається офіційною датою заснування села Великий Бобрик.

Гордістю села є урочище Образ зі святою криничкою, велична Вознесенська церква та парк закладений поміщиками Рахмановими. Урочище Образ пов'язане з поміщицею Єлизаветою Рахмановою, яка оселилася у Бобрику у XVIII столітті. Вона разом із сином Григорієм мала приблизно 9383 десятин полів, луків і лісів [3]. У 1787 році п'ятирічний Григорій захворів тяжкою хворобою-кровотечею. При найменшому різкому нахиланні або потрясінні кров довго йшла з вух, носа, рота. Ніяка медична допомога не могла зупинити кровотечу. Єлизавета Рахманова любила прогулюватися із хворим сином на фаєтоні по дорозі з Великого Бобрика на Краснопілля. За переказами, одного разу біля Образького лісу поміщиця випадково нашттовхнулась на обоз відпочиваючих московських купців, які везли свої товари до Сум.

Вона зупинилася й розговорилася з купцями, розповіла про тяжку хворобу сина. Один з купців порадив барині купати і напувати сина водою з джерела, яке знаходиться у яру Образького лісу. Він показав своїй співбесідниці дерев'яне відро з водою, набраною у вказаному місці. Вода у відрі здавалася чистою, як сльоза та мала приємний смак. Наприкінці розмови купець дав матері ще одну пораду - молитися за сина Миколі Угоднику Чудотворцю.

Протягом трьох років мати робила те, що їй було вказано і Григорій повністю одужав, може від тієї води, а може переріс свою хворобу. Набожна мати дуже раділа за сина і наказала на тому місці, де вона зустрілася з купцями, звести з цегли невеличку церкву. Над джерелом спорудили простору добротну криницю. На шляху від криниці до каплички облаштували алею вісім метрів шириною, обсажену з обох боків липами.

Існує ще одна легенда, згідно з якою під час спорудження криниці кріпаки знайшли в джерельній воді срібну ікону Миколи Угодника-Чудотворця. З наказу поміщиці ікону перенесли до Великобобрицької церкви. Але ікона знову якимось чудом опинилася у криниці Образького лісу. Коли пообіцяли їй двічі на рік носити до криниці, ікона перестала «*тікати*» з церкви. Так було покладено початок масовим хресним ходам з Великобобрицької церкви до каплички і криниці [2].

Для підтримки порядку біля каплички і криниці поміщиця наказала збудувати караулку лісника. На жаль, капличка і караулка не збереглися до наших днів, але криниця підтримується у зразковому стані працівниками лісництва [2].

Нині криничку облаштували, там збудували спеціальне місце для купання, бесідки для відпочинку. Священик Вознесенської церкви розповів ще одну легенду про цю криницю. Він говорив, що чудотворні ікони завжди являються у святих місцях, куди вказує сам Господь. Потім він повідав про поміщицю Ірину Власовську, яка мала десятимісячного сина, який теж тяжко хворів (мав багато гнійників по тілу). Дізнавшись про чудодійну ікону Святого Миколи, мати принесла дитину до неї, умила сина водою із кринички і повернулася додому. Коли Ірина розгорнула сина, гнійники зникли.

Подібних історій про чудодійну силу джерела розповідають багато. Це дійсно диво, яке важко пояснити. Температура води в криниці у будь-яку пору року становить 4-6 градусів. Вода з цілющої криниці зціляла людей століттями, але й тепер вона не втратила своєї цілющої якості.

1. З довідки Великобобрицької сільської ради.

2. Історія Великого Бобріка / Під ред. С.В.Шведа. - 2008. - С.25-26.

3. Матеріали для статистики Російської Імперії. - СПб., 1839. - С.148-149.